

Jan Tennøe
Grindbakken 58,
0764 Oslo Mail: tennoe.jan@orange.fr

Oslo politikammer
Oslo dep

Anmeldelse av statsadvokat Anne Margrete Katteland for falske forklaringer i rettergang, subsidiært grov uforstand i tjenesten.

Kattelands straffbare forhold gjelder falske forklaringer i gjenopptakelsessaken for Fredrik Fasting Torgersen som ble domfelt i 1958 for drap mv. Katteland har som representant for påtalemyndigheten behandlet denne saken fra 2004 til dags dato og har avgitt skriftlige uttalelser som har vært avgjørende for gjenopptakelseskommisjonenes to avslag i henholdsvis 2006 og 2010. Hennes forklaringer gjelder uttalelser om sikkerheten som to av bevisene (barnårsbeviset og avføringsbeviset) fortsatt har, bruk av dokumenter som hun utvilsomt vet er uriktige og villedende i sitt innhold samt bevisfusk som må likestilles med falsk forklaring.

For sin argumentasjon om at det såkalte barnårsbeviset er like sikkert nå som det ble vurdert å være i 1958, har hun benyttet sakkyndige forklaringer fra 4 forskere fra NISK (Norsk institutt for skogforskning) og klart å føre to gjenopptakelseskommisjoner bak lyset. Det er liten tvil om at de sakkyndige forklaringene fra forskerne i NISK er så uriktige og mot avgivernes bedre vitende at de må anses som falske forklaringer. Dette må Katteland ha forstått, men hun har likevel benyttet erklæringene og forsøkt å få Gjenopptakelseskommisjonene til å legge feilene til grunn i sine avgjørelser, noe hun har klart. Men også om avgiverne av disse forklaringene ikke skulle ha avgitt disse mot bedre vitende, anføres at bruken av erklæringene likevel må likestilles med falsk forklaring fra Kattelands side fordi hun har visst hvor gale og villedende erklæringene er uten å gjøre oppmerksom på dette. Hun har benyttet erklæringene i den hensikt å føre gjenopptakelseskommisjonene på villspor og klart det to ganger. To ganger har derfor gjenopptakelseskommisjoner vurdert dette beviset helt feil i Torgersens disfavør.

Videre anføres at hennes uttalelse til Gjenopptakelseskommisjonen om at barnårsbeviset er like sikkert nå som i 1958 i seg selv er falsk forklaring i rettergang. Det anføres mao at hun mot bedre vitende har anført at barnårsbeviset ikke er svekket idet det ikke kan herske tvil om at hun er klar over det motsatte. Jeg viser i sakens anledning til min anmeldelse av 16. september 2011 av 10 medlemmer av Gjenopptakelseskommisjonen idet samme begrunnelse som for disse 10 også kommer til anvendelse for statsadvokat Katteland. I stedet for å gjenta begrunnelsen, vedlegges anmeldelsen av de 10 hvorav begrunnelsen for det usanne med all tydelighet fremgår.

Dersom en advokat hadde blitt anmeldt for en tilsvarende forklaring i en sivil sak, ville han etter all sannsynlighet både mistet sin advokatbevilling og blitt straffet. Statsadvokatene synes å være av den oppfatning i Torgersens sak at de straffritt kan lyve og bruke falske bevis. Men det er meget verre at

en statsadvokat gjør det enn en vanlig advokat, fordi man for statsadvokatene så vel som hele påtalemyndigheten har et krav til objektivitet som man ikke stiller til advokater i vanlige prosesser. Det som gjør forholdet særlig alvorlig og kritikkverdig, er at man med utgangspunkt i forventningen om objektivitet har tillit til det en statsadvokat med bred penn anfører. Man ser i utgangspunktet bort fra muligheten for at statsadvokater uttaler seg mot bedre vitende om bevisenes sikkerhet. Men det er løgner statsadvokat Kattelands utvilsomt har presentert i Torgersens sak.

Min stevning av 20. mai 2011 forklarer hele bakgrunnen for saken og det straffbare forhold. Denne vedlegges derfor min elektroniske forsendelse. I tillegg angir min anmeldelse av de 10 kommisjonsmedlemmene i detalj hvorfor Kattelands uttalelse om barnårsbeviset er en straffbar løgn.

Statsadvokat Kattelands har anført på side 54 nest nederste avsnitt i sin uttalelse til Gjenopptakelseskommisjonen til tross for denne endrede oppfatning av de faktiske forhold ute i naturen: *"Etter påtalemyndighetens oppfatning er det ingenting som er anført her som svekker barnårsbeviset."* Dette er åpenbart ikke riktig. Ingen vel bevart person kan mene at det er uten betydning for dette bevisets sikkerhet om Torgersen bare kunne fått på seg barnårene på gjerningsstedet eller om han i tillegg kunne ha fått dem på seg hvor som helst ellers i hele den norske naturen der det vokser gran. I den utstrekning man mener at Kattelands har en normalt utviklet forstand, må hun ha uttalt seg mot bedre vitende. Uttalelsen er derfor usann, en løgn fra hennes side og en (bevisst) falsk forklaring som rammes av straffeloven regler om falsk forklaring.

Hun har i sin utredning til Gjenopptakelseskommisjonen klart å komme til denne konklusjon om barnårsbeviset ved helt å overse den helt sentrale forskjell for barnårenes utbredelse og i stedet "vurdere" en rekke andre forhold som stort sett er helt irrelevante for det saken gjelder. Det kan neppe herske tvil om at også Kattelands selv må ha forstått at hun på denne måten kunne bringe kommisjonen på avveie i dens vurdering hvilket etter all sannsynlighet har vært hensikten med hennes inadekvate overlegninger.

Statsadvokat Kattelands begjæres tiltalt og straffet for denne falske forklaring.

I stedet for i 1999 å la sine sakkyndige uten videre forklare at barnårsbeviset ble feil vurdert i 1958 slik Torgersens sakkyndige opplyste, fikk de sakkyndige fra NISK som oppdrag fra statsadvokatene å forklare om saksbehandlingen mv i 1958 var forsvarlig og ikke om slike barnårer fantes ute i den norske naturen. Et slikt oppdrag ble formodentlig gitt etter at statsadvokatene på uformell basis da det ble forhandlet om oppdraget, var blitt gitt informasjon fra NISK forskerne om at Torgersens sakkyndige utvilsomt hadde helt rett når de hevdet at slike barnårer var vanlige i den norske naturen.

Erklæringene fra NISK (3 stk) fra 1999 og 2001 om saksbehandlingen i 1958 er helt inadekvate i forhold til det saken gjelder. De er også gale i den forstand at de er egnet til å villed og høyst sannsynlig etter avtale med statsadvokatene skrevet for akkurat et slikt formål. Det er tale om fortelser som er i strid med forpliktelsen til å forklare den fulle og hele sannhet. Det må antas at statsadvokatene innhentet slike erklæringer for å tåkelegge sakens faktum og for å bruke dem til å villed de domstoler som deretter skulle behandle saken. Dette har statsadvokatene lyktes med 3 ganger, nemlig én gang for Høyesterett og 2 ganger for Gjenopptakelseskommisjonen. Det er grunn til mer enn å kritisere statsadvokatene sterkt for dette, men de straffbare forhold som statsadvokatene i 1999 - 2001 utvilsomt gjorde seg skyldig i da saken ble forelagt Høyesterett, er nå foreldet. Dessuten er statsadvokaten som sto for denne saksbehandlingen den gang (Frønsdal) så

vidt jeg vet, død. Straffbarhet for den bruk som ble gjort av erklæringene fra de 4 NISK forskerne i anledning avgjørelsen i 2010 er imidlertid ikke foreldet. Tilsvarende er det for Kattelands øvrige anførsler også.

Det virkelig alvorlige spørsmål i saken, er om Riksadvokaten selv har vært klar over hva som er gjort, i hvilken utstrekning han selv har deltatt i dette eller i hvilken utstrekning han som er den eneste med påtalekompetanse i saken, har akseptert det som er gjort. Det som i hvert fall er på det rene er at han har gitt sin fulle og erklærte støtte til Kattelands og de øvrige statsadvokaters behandling av saken. Jeg har i sakens anledning bedt ham uttale seg om sin egen rolle, hvilket han ikke har etterkommet. Han vil derfor også bli anmeldt for forholdet av meg, selv om jeg foreløpig ikke har bestemt meg for å anmelde ham for medvirkning til falsk forklaring eller bare grov uforstand i tjenesten.

De 4 NISK forskerne har ikke vært flinke til å formulere sine erklæringer. Men så har det heller ikke vært noen lett oppgave de fikk fra påtalemyndigheten, nemlig å støtte saksbehandlingen og resultatet fra 1958 når det var klart at denne behandlingen var aldeles gal. Hovedskylden for de foreldede straffbare forhold fra 1999 – 2001 bør derfor legges på statsadvokatene som ba om noe slikt, selv om det neppe er disse som har utformet erklæringene. Men det ses ikke bort fra at de har hjulpet til med utforming.

For det første er erklæringene så misvisende at fortielsene i dem er straffbare, jfr den plikt man har til å fortelle den fulle og hele sannhet og ikke fortie noe som man forstår har betydning i saken. I de erklæringer som ble avgitt, kan det ikke herske tvil om at de sakkyndige tok sikte på nettopp å avgi tvetydige erklæringer slik at de skulle bli misforstått. Det synes også å være overveiende sannsynlig at det var akkurat dette statsadvokatene tok sikte på med det særskilte mandat de ga forskerne fra NISK. Det er heller ingen tvil om at statsadvokatenes i sin bruk har utnyttet i Torgersens disfavør det som kunne misforstås.

Dernest har de 4 sakkyndige strukket seg så langt som de har sett det som mulig da de ga sin anerkjennelse til de sakkyndiges behandling 1958. Men de har strukket seg alt for langt her. En avgjørende formulering i den viktigste av erklæringene er derfor utvilsomt blitt direkte usann, en løgn mao falsk i straffelovens forstand når det er tale om forklaringer til eller i retten. Det vil alle forstå som setter seg inn i saken. Således må også Katteland ha forstått dette.

Jeg vil forklare nærmere hvorfor det er klart at erklæringene fra NISK er usanne og åpenbart uriktige:

I 1958 ble det brukt to meget høyt kvalifiserte botanikere til å vurdere barnålsbeviset. Særlig den ene av dem, Elias Mork, var spesielt godt kvalifisert. Han var professor ved Landbrukshøyskolen og leder av Det Norske Skogforsøksvesen. Han hadde i henhold til opplysninger han selv ga i retten den gangen, i 7 år forsket spesielt på variasjoner i barnålers form og lengde.

De barnåler det var tale om i 1958 i Torgersens klær og på gjerningsstedet, var en av de to vanlige hovedtyper barnåler fra norske grantrær. Den vanligste barnålstypen er den som får sol og lys nok når de utvikles. Disse barnålene får en lengde på omtrent 12 – 18 mm. Den andre typen som det ikke er på langt nær så mange av, er de barnåler som ikke får nok sol og lys når de utvikles. Disse blir kortere, 5 – 10 mm, samtidig som alle disse korte nålene de får en ganske annen form enn den lange typen (en koblet egenskap). Alt dette er nå klarlagt og var det også i 1958, blant annet i særdeleshet

av Mork selv. Det var den sistnevnte typen barnåler det var tale om på gjerningsstedet og i Torgersens dress. Selv om den sistnevnte typen barnåler er tallmessig underlegen i forhold til den førstnevnte, er det minst like vanlig å få sistnevnte type barnåler på seg når man går i skogen og trenger seg inn på grantrær som den førstnevnte. Dette fordi disse korte nålene oftest befinner seg i buskhøyde der det ikke er så mye lys. Dessuten har slike korte nåler en tendens til å tørke inn slik at det er disse som lettest løsner og faller av ved lett berøring.

Det kan derfor ikke herske tvil om at de to sakkyndige i 1958 og spesielt Mork, gjenkjente denne barnålstypen og hadde fått slike barnåler på seg utallige, antagelig hundrevis av ganger under sitt 7 år lange forskningsarbeid. Likevel uttalte Mork at barnåler med slikt utseende ikke fantes ute i den norske naturen. Den andre sakkyndige, Henrik Printz, uttalte at han aldri hadde sett slike barnåler før. Man må legge til grunn at de to forklarte seg bevisst usant. Men spørsmålet om usannhet for disse forklaringene er ikke avgjørende for spørsmålet om Katteland har overtrådt straffelovens regler som falsk forklaring. Det avgjørende er hva påtalemyndighetens NISK forskere i 1999 – 2001 forklarte og hvordan disse forklaringene deretter er brukt av påtalemyndigheten og Katteland.

NISK forskernes erklæringer er av 23.12.1999, 15.05.2001 og 29.06.2001. I den første erklæringen vil man innledningsvis se det oppdraget som statsadvokatene tildelte NISK. Det kan neppe være tvil om at andre forhold enn sakens avklaring var det ledende hensyn når statsadvokatene ga et oppdrag med et slikt mandat. Hvis man skulle oppklare saken, skulle man jo bare bedt om en kommentar til påstanden fra Torgersens sakkyndige om det var riktig at man fant slike barnåler som dressen og gjerningsstedet hadde, ute i den norske naturen, eventuelt om de var vanlige i naturen. Dette var jo som nevnt det eneste adekvate spørsmålet i saken. Og som man spør, så får man svar. Og svaret er brukt på en måte som dessverre ikke etterlater tvil om at statsadvokatene (ikke bare Katteland) fusker og lyver som best de kan, for å "vinne" Torgersens sak.

NISK forskerne skuffet neppe sin oppdragsgiver. Det ble full (men dessverre usann og straffbar) pott allerede i første svar fra NISK. Således uttaler NISK her: Printz og Mork *"har foretatt sine undersøkelser på en omhyggelig og objektiv måte. Vi kan ikke se at man på daværende tidspunkt kunne ha angrepet saken på noen bedre måte enn det disse to gjorde."*

Dette svaret er verken korrekt eller sannferdig. Spesialistene kunne ikke i 1958 unngå å kjenne igjen vanlige barnåler, og skulle de ha tedd seg slik at de ikke gjorde dette, hadde de i hvert fall ikke angrepet saken på beste måte. Akkurat så enkelt er problemet, verken vanskeligere eller lettere. I tillegg til å være en klar løgn, er uttalelsen fra NISK selvsagt også svært misvisende.

Statsadvokatene forsøkte for Høyesterett i 2001 å la det bli med denne ene uttalelsen fra NISK, og man kan jo forstå hvorfor. Men Høyesterett ville det annerledes. Det ble bedt om ytterligere avklaring. I neste uttalelse fra forskerne i NISK uttales det derfor i siste avsnitt: *"Vi fester fortsatt lit til Mork og Printz vurdering,"* [Min understrekning] Dette ble oppfattet som så underlig at det ble bedt om at NISK fikk materialet fra Torgersens sakkyndige til vurdering. Deretter avga NISK forskerne følgende konklusjon i sin siste uttalelse: *"Følgelig blir vår konklusjon mht barnålene den samme som vi ga i forrige uttalelse."*

Nå går det jo ikke an å ha tillit til en vurdering som man vet er åpenbart gal og formodentlig er avgitt mot bedre vitende. Såpass må man anta at forskerne fra NISK også forsto. Det burde ikke være for meget å vente av vår påtalemyndighet inkludert statsadvokatene og Riksadvokaten forsto og forstår

dette. Dersom man leser uttalelsene nøye, ser man at de sakkyndige muligens har uttalt seg om noe annet enn det som var det springende punkt i saken og det man forventet en uttalelse om og det man spurte om. Muligens gjelder den omtalte vurderingen spørsmålet om barnålene på gjerningsstedet og i dressen var like. Men dette spørsmålet kunne ikke besvares i 1999 eller senere fordi påtalemyndigheten hadde destruert barnålene fra Torgersens dress, kanskje for å sikre seg mot at ny vitenskap skulle avsløre gamle synder. Men det var altså ikke dette som var det springende punkt i 2001, og alle som vurderte saken og erklæringene måtte tro at det var likheten mellom nålene på gjerningsstedet og i den norske naturen som NISK forskerne uttalte seg om og skulle uttale seg om. Erklæringen er formodentlig med vilje skrevet slik at det ikke skal fastslås med sikkerhet hvilken vurdering fra 1958 som NISK forskerne uttalte seg om i 1999 og 2001, slik at NISK forskerne skulle ha en teoretisk mulighet til å redde seg i land dersom uttalelsene skulle bli gått nærmere etter i sømmene. Det ser ikke ut til at Høyesterett og senere gjenopptakelseskommisjonene har oppdaget at det var noe annet enn denne sistnevnte likheten de uttalte seg om.

Men Katteland har ganske sikkert oppdaget poenget i sitt nøyaktige studium av saken. Men hun fortier poenget og fortsetter å føre de som skal avgjøre gjenopptakelsesspørsmålet bak lyset. Uansett om hun har oppdaget denne lille finessen i uttalelsene fra NISK eller ei, blir det like galt å bruke uttalelsene. Hun bruker uttalelsene som om NISK forskerne uttalte seg om likheten mellom den nordiske naturens nåler og gjerningsstedets nåler. Og for denne forståelsens vedkommende leder erklæringene til et motsatt resultat av det riktige. Det må hun gjennom mange års behandling av saken både ha forstått og dessuten erfart allerede i 2006.

Erklæringene er egnet til å villede, og dessverre kan det konstateres at de sammen med påtalemyndighetens uttalelser har brakt både Høyesterett i 2001 og Gjenopptakelseskommisjonene i 2006 og 2010 på avveie. For Høyesteretts vedkommende ser man det av begrunnelsen som er gitt i Rt 2001, s.1548 – 1550. Kommisjonene har ikke foretatt noen selvstendig bevisvurdering, de har bare henvist til Høyesteretts bevisvurdering. Det samme gjør Katteland, og da skulle hun jo tilsynelatende være på sikker grunn. Men det er ingen tvil om at Høyesterett har tatt feil av situasjonen og at det var påtalemyndigheten som i 2001 lykkes i sitt forsøk på å bringe Høyesterett på avveie. Deretter har Katteland forsøkt å fortsette i samme gale spor og klart det.

Katteland kom inn i saken etter at Høyesterett behandlet saken i 2001. Hun kan derfor ikke klandres for det som skjedde i 1999 - 2001. Men det kan ikke være tvil om at hun har forstått feilen eller det uriktige i NISK forskernes erklæringer og spekulert i denne. Og skulle man være i tvil om dette er det grunn til å se hvordan hun med sin egen uttalelse har forsøkt å bringe nevnte instanser på avveie. Når nålene finnes over alt i den norske naturen i stedet for bare på gjerningsstedet, går det ikke an som hun gjør, å anføre at beviset er like sikkert nå som det ble oppfattet å være i 1958 uansett hva som måtte foreligge av "sakkyndige" erklæringer (om irrelevante forhold). Man krever objektivitet av aktoratsiden i straffesaker, også når det er tale om gjenopptakelse.

Det er på det rene at hun har lykkes i sitt forsøk og fått gjenopptakelseskommisjonene to ganger til å gjøre omtrent samme feil som Høyesterett, bare litt verre. At påtalemyndigheten har klart å lure Høyesterett én gang ved bruk av erklæringene fra NISK, er ingen unnskyldning for å fortsette med det samme lureriet, les de samme løgnene, ved senere anledninger. Hun har derfor brukt erklæringene fra NISK som hun har visst var villedende og uriktige i sitt innhold. Dette er i straffesammenheng jevngodt med falsk forklaring.

Kattelands begjæres tiltalt og straffet for falsk forklaring ved at hun i rettergang har brukt og henvist til disse erklæringer fra NISK forskerne som hun har visst var uriktige og villedende.

Også om **avføringsbeviset** anfører Kattelands (øverst på side 38 i uttalelse av 2005) at det "er ikke svekket på noen måte" til tross for uttalelser blant annet fra Den Rettsmedisinske Kommisjon (RMK) om at de sakkyndige ikke hadde kompetanse til å gjennomføre undersøkelser i 1958 som kunne begrunne det resultat som de sakkyndige kom frem til den gangen. Også en rekke andre av dagens forskere som er brakt inn i bildet av Torgersen, anfører det samme som RMK. Det er ingen av dagens forskere som i saken har uttalt noe annet enn dette. På det sakkyndige og naturvitenskaplige plan er det derfor klarlagt at det er full enighet om at undersøkelsene fra 1958 ikke i det hele tatt kunne tjene som begrunnelse for at det var stor sannsynlighet for at avføringen på Torgersens sko og klær stammer fra gjerningsstedet eller den avdøde. At avføring begge steder likevel kunne ha en viss bevisverdi, er en annen sak. Når forholdet ubestridt er dette, blir det derfor utvilsomt en uriktig forklaring å anføre at avføringsbeviset er like sikkert nå som i 1958. Fordi Kattelands har full innsikt i de sakkyndiges forklaringer, blir derfor hennes forklaring en forklaring avgitt mot bedre vitende, altså en falsk forklaring.

I tillegg kommer at hun i sin omtale av hva RMK har uttalt, på en misvisende måte har hoppet over den delen av uttalelsen som ikke etterlater tvil om at RMK mener at de sakkyndige i 1958 ikke hadde kompetanse til å trekke de slutninger som de gjorde i Torgersens disfavour og at konklusjonen fra 1958 derfor ikke kan tillegges den vekt som den ble tillagt denne gangen. Denne bruk av uttalelsen fra RMK er fusk med bevisene og må likestilles med falsk forklaring idet man må legge til grunn at Kattelands hadde full oversikt over hele denne uttalelsen som bare er på noen få sider. Hennes øvrige uttalelser om avføringsbeviset viser at hun har satt seg meget godt inn i saken. Hun har derfor mot bedre vitende sitert de delene av RMKs uttalelse som ikke er avgjørende. Også dette er jevngodt med falsk forklaring.

Statsadvokat Kattelands begjæres derfor tiltalt og straffet for falsk forklaring ved at hun har uttalt seg uriktig og mot bedre vitende om sikkerheten som avføringsbeviset ga i 1958, og ved at hun med vilje i sine sitat har utelatt de deler av Den Rettsmedisinske Kommissjons forklaring som viser at avføringsbeviset ikke kan tillegges samme vekt som det ble gitt i 1958.

Dersom hun ikke straffes for falske forklaringer for de ovennevnte forhold, begjæres hun straffet for grov uforstand i tjenesten for de ovennevnte forhold.

Fordi anmeldelsen gjelder forhold hvor også riksadvokat Tor-Aksel Busch vil bli anmeldt, er det liten tvil om at han er inhabil til å behandle saken. Derved er også resten av påtalemyndigheten og spesialenheten inhabil. Anmeldelsen bes derfor ikke etterforsket av politiet eller spesialenheten men sendt tjenestevei slik at Justisdepartementet kan besørge setteriksadvokat oppnevnt. Denne anmeldelsen med omtrent identisk ordlyd er allerede oversendt Justisdepartementet 11. juni d.å. som imidlertid har avvist å motta den fordi den skal innsendes tjenestevei.

Etter at setteriksadvokat er oppnevnt, vil jeg supplere min anmeldelse og muligens føye til og annelde ytterligere straffbare forhold som følger av hennes uttalelser til

Gjenopptakelseskommissjonen. Dokumentasjon for det straffbare er ikke oversendt idet påtalemyndigheten allerede er i besittelse av de aktuelle dokumenter.

Foreløpig avventer jeg avklaring for i hvilken utstrekning Riksadvokaten har deltatt i de samme forhold som ovenfor er beskrevet. Jeg vil deretter vurdere å anmelde ham for det samme samt for mulig deltagelse i det som skjedde i 1999 – 2001 og for ikke deretter å ha avverget de misforståelser som i ettertiden har gjort seg gjeldende som følge av disse uriktige og usanne forklaringene fra 1999 og 2001. Dersom han går klar av straffansvar for falske forklaringer, vil jeg anmelde ham for grov uforstand i tjenesten fordi han til tross for anmodninger de siste 12 år ikke har vurdert påtalemyndighetens behandling av saken nærmere eller mer nøyaktig slik at han har oppdaget de grove feilene som Katteland og hennes forgjengere har gjort seg skyldig i. Hans erklærte fulle støtte til statsadvokatene som har behandlet saken anses som særlig uforstandig.

Det virker kanskje urimelig å anmelde Katteland for ovennevnte forhold dersom hun som yngre statsadvokat kun har fulgt direktiver fra sine overordnede ved Oslo statsadvokatembeter eller Riksadvokaten for de anførsler hun har gjort gjeldende. Slike direktiver leder imidlertid ikke til straffrihet for Katteland, men kanskje nedsatt straff. Derimot medfører slike direktiver, om de er gitt, at flere enn Katteland (og Riksadvokaten) bør tiltales og straffes. Jeg ber derfor om at dette forholdet etterforskes særskilt av setteriksadvokaten. Jeg vil også selv prøve å bringe slike forhold på det rene i den verserende prosess jeg nå arbeider med.

Oslo 16.september 2011

Jan Tennøe